

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NUMEROS TRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

La política oportunista ha donat al país tres reaccions violentes i dramàtiques

Intromissions perilloses

Cada dia rebem queixes de les intromissions que alguns pares de l'Església realitzen, a pesar del respecte que cal guardar a la llibertat de consciència que és pròpia del nostre temps. L'imperi d'una política arbitrària que la primera cosa que féu fou voler lligar el pensament, ha donat estat a ço que ha esdevingut un abús que comença a preocupar l'opinió.

I ja se sap on porten aquestes coses, gairebé sempre. Hi hagué un temps que l'opinió pública espanyola, preocupada per casos com els que avui fan moure la nostra ploma, plantejà un problema d'ordre públic i privat. Sense fer embuts fou feta la declaració que la Religió era una qüestió de consciència, no pas una milícia política determinada. El clam omplí els àmbits del país, provocà lluites, desfermà passions, adhuc en la intimitat familiar.

Cal suposar que ja no hi ha interès per retornar a estats com els que alludim. A l'Església li interessa més poc que a un altre estament. No obstant, sembla que hi ha clergues i satèl·lits que no ho veuen o no ho volen veure així. I, aquests, passant per damunt de tot respecte individual i col·lectiu, s'introdueixen a tot arreu i fan i desfan a tort i a dret.

No cal dir que no som qui per donar normes ni consells als interessats. "Barons té l'Església" cridats a dir allò que menester sigui. Som, però, ciutadans d'aquest país; individus que, per bé que indirecta, paguem contribució; gents que contribuïm a suportar les càrregues de l'Estat que manté una Religió oficial; així, si més no, ens sembla ben legítim que puguem demanar a aquesta Religió que ens respecti. Per la banda nostra, no intentarem disminuir els seus drets, a condició, però, que ella no provi de disminuir els nostres, que són tan sagrats com els seus ho puguin ésser.

La protesta de les persones que són víctimes d'aquesta intromissió resta avui, per causes que tots coneixem, ofegada i intranscendent. Això és pitjor mil vegades; també ho sabem. Tot sentiment de justícia que l'arbitrarietat estrangula, no mor; cregueu-ho: és una equivocació; el sentiment, les idees, no es desvien: romanen latents en ésser llur curs deturat; i un jorn, quan hom ja no hi pensa, esclaten, fan irrupció en el camp ciutadà; i aleshores, en mani-

festar-se, molts cops plasmen la tragèdia, congrien la tempestat.

Molestar les gents, intervenir oficiosament la vida pública i privada de les famílies, és possible que comporti el predomini damunt els cossos, damunt les persones materials; les ànimes, l'esperit ciutadà i particular, però, queden fora de la influència, per poderosa que fos, dels que es dediquen a seguir aquestes pràctiques. I el Mestre aconsellava ben altra cosa; i, en tot cas, fóra la feina a fer per l'Església i els que hi viuen, cercar les ànimes i negligir els cossos.

Pel que a nosaltres toca, direm només que ens sembla mal, molt mal, ço que es fa; que cal respectar les consciències, i que

els que duen roba talar i els que no en duem, el mínim que podem fer, tots, els uns i els altres, és respectar-nos reciprocament la fàiso de pensar; sempre i quan els pensaments siguin humanament confesables.

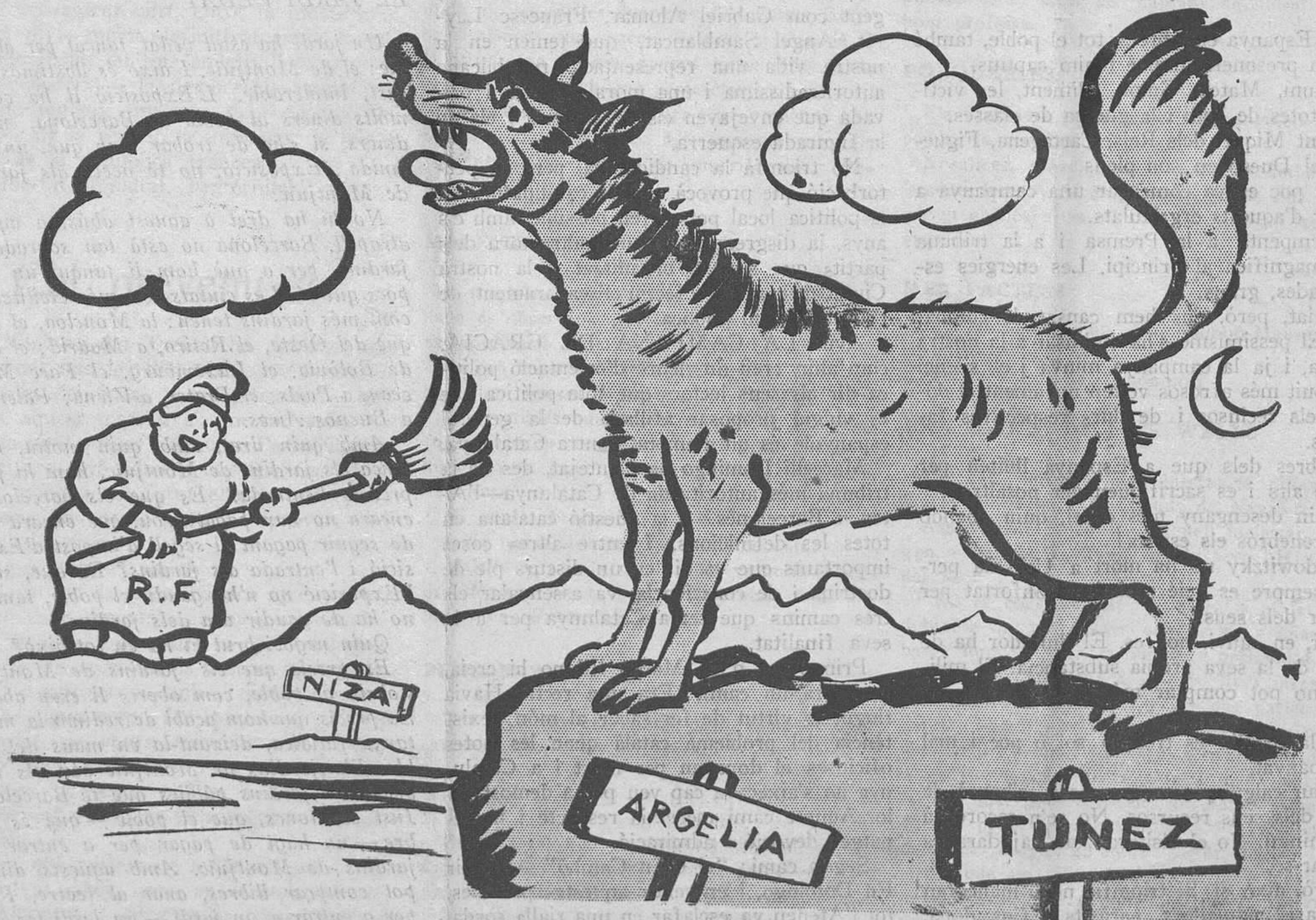
No és tolerable, però, que hi hagi representants de l'Església que s'introdueixin en les cases i en les coses, en el sagrat de les consciències, i això sense respecte de cap mena. Cal posar aturador a una conducta semblant. Cal evitar que aquest mal gravíssim es propagui en el cos social.

Que cadascú pensi com vulgui, com més bé li sembli. Que obri com li dicti la consciència. En política i en les altres circum-

tàncies de la vida, que l'home pugui manifestar-se francament. Tots devem tenir aquesta mateixa aspiració de llibertat, i els representants de l'Església en un grau, si no més alt, igual que els altres estaments. Ells són ministres d'una Religió d'amor, que vol dir sacrifici propi en aquest cas. I l'amor i la fraternitat que la doctrina cristiana ens predica, aquest respecte al semblant, mal es compaginen amb les violències morals que damunt les consciències ells volen exercir.

La doctrina i els sacerdots, els fets i les paraules, el que diuen i el que fan, en aquesta ocasió, no és una mateixa cosa. Un element, en bona lògica, contradiu i desfà l'altre.

ANGEL PESTAÑA

- Amb un cop d'escombra se'l fa callar.

Comunistes a la Presó

El primer d'agost l'han aprofitat la policia i la burgesia internacionals per a fer una "razzia" de comunistes.

Amb perversa intenció es va fer córrer oportunament el "canard" de què Moscou tenia decretada la revolució mundial, la mobilització obrera universal per aquesta data.

Es veu que els bolxevics són tan previsors, que quan volen pertorbar l'ordre avisen amb el degut temps a la policia.

Això ha passat ací moltes vegades. Els revolucionaris d'ofici han operat en combinació amb els administradors del fons de rèptils.

A Rússia, però, ens sembla que són més pulcres i en saben més, de donar disgustos als que manen i als que tenen la clau de les caixes de cabals.

El cas és que les vagues i els aldarulls anunciats pel primer d'agost i que no existien segurament més que en la imaginació dels que se'ls van empescar, han servit de pretext per a desencadenar una ofensiva contra el comunisme i omplir les presons de treballadors.

A París els perdiguers de la Sureté Générale van arrestar cent anarquistes, que deuriem estar a sou de Moscou per a proporcionar un èxit als "mouchards" francesos.

Aquest article i tot el número ha passat per la censura governativa

La llibertat de Radowitzky i l'amnistia social

Tota la Premsa d'esquerra d'Amèrica saluda emocionada la sortida de Simó Radowitzky d'Ushuaia, el tràgic presidi de la Terra de Foc.

Almenys aquesta vegada els esforços llibertaris no han marcat, no han estat balders, com en el cas Sacco i Vanzetti.

Un diari—"La Protesta"—i una organització proletària—la F. O. R. A.—havia posat el "germà" Simó sota llur patrocini, i durant vint anys la campanya en favor de Radowitzky no s'ha interromput ni ha decaïgut un moment.

Al contrari, el fracàs de l'afer Sacco i Vanzetti va servir per a encendre-la i esperonar-la, i de dos anys ençà els treballadors argentins s'havien lliurat en cos i ànima a aquesta causa noble i lluitaven en defensa de l'executor del coronel Falcó com desesperats.

La victòria, a la fi, ha coronat llurs sacrificis i el "germà" Simó és avui de nou als braços dels seus companys de Buenos Aires.

Felicitem el màrtir d'una fe santa, admirem l'heroisme dels seus alliberadors i aprenem la lliçó que ens dona la realitat i que del cas Radowitzky es desprèn ben categòrica.

A Espanya els obrers, tot el poble, també tenim presoners, també tenim captius.

Shum, Mateu, Guiot, Climent, les víctimes totes de l'odi i la guerra de classes.

Sant Miquel dels Reis, Cartagena, Figueres, el Dueso en són plens.

Fa poc es va començar una campanya a favor d'aquests ergastulats.

L'empenta a la Premsa i a la tribuna era magnífica al principi. Les energies esmerçades, grans.

Aviat, però, ens hem cansat de combatre. El pessimisme s'ha endinsat a la nostra ànima, i ja la campanya minva i el silenci i el buit més afrosos volten novament el dolor dels reclusos i de llurs respectives famílies.

Pobres dels que a Espanya lluiten per ideals alts i es sacrifiquen per nosaltres!

Quin desengany més cruel, quin abandó més tenebrós els espera!

Radowitzky no ha mort a Ushuaia perquè sempre es veié assistit i confortat per l'amor dels seus.

Ací, en canvi, no res. El lluitador ha de viure de la seva pròpia substància. El militant no pot comptar més que amb el seu valor.

A la batalla es trobarà sol o poc i mal acompanyat.

Quan caigui presoner o ferit, s'haurà de valer dels seus recursos. No se'n recordarà d'ell ningú. No el visitaran, no l'ajudaran a aixecar-se.

Però, això sí. Si triomfa, no li manaran secretaris, aduladors, paràsits i fins dona, fills, nebots, cosins, cunyats i altra genteta,

que primer s'avergonyixin d'ell, el titllin de boig i ni el vulguin conèixer i que, en veure'l al candeler, el reivindicuin i li disputin el seu ideal amb dents i ungles.

Quin fàstic!

ANGEL SAMBLANCAT

Comentaris al discurs de Marcel·lí Domingo

LA CAMPANA DE GRACIA té la tradició de no haver estat mai vinculada a cap de les organitzacions polítiques republicanes de Catalunya i d'Espanya. Repasant la nostra col·lecció, mantenim sempre ben alta i ben ferma la nostra fe en l'esdevenidor repúblicà del país i ajudem permanentment aquells homes o aquelles conjuncions que en un moment donat han estat representació vera de la democràcia catalana i que han sabut interpretar el viu i humà interès dels nostres ideals.

Així, per exemple, en un moment donat, LA CAMPANA DE GRACIA es convertí en diari per tal que els republicans catalans que lluitaven en unes eleccions contra les dretes i contra cert republicanisme lamentable tinguessin la tribuna adequada per a defensar les seves idees i combatre les claudicacions dels uns i l'oportunisme dels altres.

Eren els homes d'aquella candidatura gent com Gabriel Alomar, Francesc Layret, Angel Samblancat, que tenien en la nostra vida una representació republicana autoritzadíssima i una moral pública i privada que envejaven els de la dreta i els de la figurada esquerra.

No triomfà la candidatura, però la pertorbació que provocà aquella candidatura en la política local potser féu possible, amb els anys, la disgregació d'aquell altre torn dels partits que s'havia organitzat a la nostra Ciutat per a fer efectiu l'acaparament de l'administració pública.

Avui LA CAMPANA DE GRACIA, com ahir, creu un deure d'orientació política dir als seus lectors que tota política que es vulgui proposar afillada de la general espanyola és un atemptat contra Catalunya.

Marcel·lí Domingo ha plantejat, des de la tribuna més autoritzada de Catalunya—l'Ateneu Barcelonès—, la qüestió catalana en totes les definicions. I entre altres coses importants que va dir en un discurs ple de doctrina i de consciència, va assenyalar els tres camins que tenia Catalunya per a la seva finalitat.

Primer: el d'En Macià. Ell no hi creia, però era un camí. Era una recta. Havia tingut la virtut de fer saber al món l'existència del problema català quan les notes oficioses el donaven per mort i a Catalunya no s'aixecava cap veu per a demostrar-lo. Aquest camí mereixia respecte i homenatge; devoció i admiració.

Segon camí: "el d'En Cambó"—va dir En Domingo, i en sentir aquestes paraules, tot l'Ateneu va esclafar en una rialla sorda. El senyor Cambó quedava jutjat amb aque-

lla rialla. No era la passió ni l'odi el que sentia la part més sana del catalanisme en sentir quin era el camí d'En Cambó; era la gràcia i la diversió...

I aquesta rialla, barrejada amb un menyspreu absolut, es tornà a manifestar quan Domingo, després de contar les reaccions a què ens dugué l'oportunisme—Assemblea de Parlamentaris, dos ministres catalans a la Monarquia espanyola; Assemblea de Municipis, reacció sometenista; ajut al cop d'Estat, la Dictadura més enemiga de l'obra de Catalunya—, digué:

"I quina no en fóra que després d'un mesos en què ha aparegut el tercer volum d'una obra destinada a lloar el senyor Cambó i la seva política i d'haver-lo lloar per haver acabat el torn dels partits i anorreat la personalitat de l'Alba, aquest mateix polític restablís el torn dels partits i enlairés a la presidència d'un d'aquests partits el polític que uns anys enrera volia destruir, l'Alba".

Les paraules aquestes foren recollides per la multitud amb una ovació indescriptible que significà l'opinió ben rodona amb què Barcelona i Catalunya admeten ara aquesta tàctica oportunista i truculent.

Tercer camí: el dels republicans. No hi ha cap altra solució. Es a dir, la dels republicans, units amb els socialistes, amb totes les forces obreres que desitgen un ambient més lleial per a poder lluitar i exposar les seves idees, enderrocant ço actual i portant un estat més viu i més d'acord amb l'hora present.

Fora d'aquests tres camins, no n'hi ha cap més. Les organitzacions que no trobin en aquests tres camins la seva veritable via, no poden ni deuen existir. Vénen al món a desorganitzar, a entebancar la política establerta pels tres camins que Catalunya pot escollir en aquests tres moments: la del sacrifici inútil, la de l'heroisme perdut, per en davant, per la impotència del triomf ara. Potser d'ací uns anys hi haurà més viabilitat, i nosaltres ho celebrarem i hi ajudarem com a catalans; la de l'oportunisme, vergonyant política fracassada que ni ha tingut força per a derogar la Llei de Jurisdiccions essent ministres d'un Govern nacional; i la del republicanisme, que ve a establir un règim liberal i democràtic impossible a Espanya mentre el fet vertical de l'Estat sigui el present.

Aquesta és avui la única via que trobem eficaç i possible.

I els catalans no deuen deixar-la de banda.

INTENCIONS

EL JARDÍ VEDAT

Un jardí ha estat vedat, tancat per al poble: el de Montjuïc. I això és llastimós, injust, intolerable. L'Exposició li ha costat molts diners al poble de Barcelona, massa diners, si s'ha de trobar amb què, un cop finida l'Exposició, no té accés als jardins de Montjuïc.

No hi ha dret a aquest abús, a aquest atropell. Barcelona no està tan sobrada de jardins, per a què hom li tanqui un dels pocs que té. Les ciutats són més civilitzades com més jardins tenen: la Moncloa, el parc del Oeste, el Retiro, a Madrid; el bosc de Bolònia, el Luxemburg, el Parc Monceau, a París; el Prater, a Viena; Palermo, a Buenos Aires.

Amb quin dret, amb quin motiu, hom tanca els jardins de Montjuïc, hom hi posa preu a l'entrada? Es que els barcelonins encara no han pagat prou, que encara han de seguir pagant el segell d'impost d'Exposició i l'entrada als jardins? Es que, si de l'Exposició no n'ha gaudit el poble, tampoc no ha de gaudir ara dels jardins?

Quin negoci brut hi ha en tot això?

Es precis que els jardins de Montjuïc s'obrin al poble, com oberts li eren abans. Es precis que hom acabi de redimir la muntanya fatídica, deixant-la en mans del poble. Els jardins de Montjuïc són els més bells dels jardins públics que té Barcelona. Just és, doncs, que el poble—que és pobre—no hagi de pagar per a entrar als jardins de Montjuïc. Amb aquests diners pot comprar llibres, anar al teatre. Però per a entrar a un jardí—un jardí les despeses del qual ha pagat la ciutat i no pas

cap particular—no s'ha de pagar. No hi ha cap ciutat al món en què s'hagi de pagar per a entrar als jardins. I menys si aquests són, com els de Montjuïc, parcs municipals.

Es que el jardí esdevindrà un luxe que s'ha de pagar? I esdevindrà un luxe el passejar, el llegir un llibre a l'ombra dels arbres?

Què tenen d'extraordinari els arbres i les flors de Montjuïc per a què hom hagi de pagar entrada per veure-ho, talment com si es tractés d'una atracció?

Es que hom tem que la petja del poble deshonorí la terra sagrada on s'ha celebrat una exposició que ha enriquit quatre ineptes, quatre ganduls?

Es que s'ha de tolerar aquesta arbitrariedad? Es que s'han de tolerar totes les arbitrietats i dir a tot que sí?

Es que al poble fins se l'ha de privar de passejar?

Home, potser en farem un gra massa!

Lluís CAPDEVILA

La normalitat

Detestem la normalitat que ens volen imposar de R. O. Es més, ens hi oposarem. Fa massa dies que dura la comèdia, i ja es remenen massa aquests pactes i llistes de probables governs per a una data més o menys propera. Tenim por que no resultin certes les "càbalas y comentarios" que es fan. En tenim por i lamentàriem que la nació hagués perdut set anys miserablement per a retornar a les èpoques dels partits polítics de torn.

Si en alguna cosa estem d'acord amb les teories del que fou dictador, és en què la vella, la corcada, la podrida política i els seus homes que hi havia abans del cop d'Estat, no deuen tornar. Per això diem que no volem el retorn a la normalitat, si aquesta normalitat ens ha de venir acompanyada de records polítics. Vells caducs, desitjosos de seguir altra vegada el torneig polític. Cadàvers vivents de les èpoques de tristoris i desgràcies. Per què voleu que tornin?

La nació necessita, vol, gent nova. Que tinguin quelcom damunt les espatlles. No un farcell més o menys rodó, sinó un cap, que pensi, que compti, que escrigui, que miri els assumptes de la nació, dels súbdits de la nació, com a cosa pròpia.

Volem homes nous. Que siguin polítics de l'any 1930. Que no vagin al Congrés per a fer-hi novament la bugadera. Que no defensin el caciquisme dels seus sogres, dels seus pares i del cap (sense cap) del seu partit.

No volem la normalitat amb casaques arnades, ni pudor de boles de naftalina. La volem amb vestits nous, ben llampants, sortits de la capsa. I tampoc no volem que els vestits siguin del mateix patró dels d'abans. Les modes han canviat.

Set anys de meditació, de persecució de les idees, de burlament de lleis, han descobert noves valors. Quan menys, s'ha de compensar als qui per les seves idees, per la seva defensa de la llibertat, per la seva absoluta disconformitat amb el règim, mereixeren els honors de veure's empresonats i exiliats per aquell que, menyspreant, malparlant, insultant moltes vegades la vella política, no arribà a reconèixer en els actes per ell delictius dels perseguits, una actitud renovadora, noble, amb ansies de llibertat.

Que vinguin eleccions aviat. Però primer han de constituir-se els Ajuntaments i Diputacions per la voluntat del poble. Hem de foragitar de les nostres Corporacions els que de R. O. hi ha en l'actualitat. No tenim cap ressentiment personal, gairebé, amb cap d'ells. Però el sol fet d'ésser homes vinguts per decret; homes impositos per tal que administrin els diners nostres, ens priva que els atorguem la confiança. I quan a les cases consistorials i palaus provincials hi hagi els que el poble hagi posat voluntàriament, anem a les eleccions amb gent nova que, per aquests, se'ls prepara la tasca més bella de la història de la nació: El retorn a la normalitat, que mai, MAI, no podrà haver vingut posant traves a la santa, a la noble, a la desitjada Llibertat.

DOMÈNEC DIUMENGE

Ventura Gassol

El patriota, el poeta, l'admirat i enyorat amic Ventura Gassol, és amb nosaltres. De retorn de Bèlgica, la nació hospitalària que, amb l'"Avi", era el seu sojorn, vingué a Catalunya no fa gaires dies. Detingut a la frontera, fou portat a la presó de Figueres, d'on ha estat alliberat i se li ha acceptat la residència a Barcelona amb llibertat provisional. Ventura Gassol deurà presentar-se a les autoritats militars de tant en tant.

Nosaltres enviem una encaixada a l'il·lustre escriptor. Li remerciem amb ella lo molt que ha treballat en l'exili per la llibertat pairal. Com tots els homes que no s'han doblegat davant de les adversitats polítiques de la terra, ens mereix respecte i li devem agraïment sincer.

En vigílies de les eleccions que han de donar a la nació els homes que la representaran, Ventura Gassol retorna al seu poble a treballar més que mai. Treballem, amic! Nosaltres cuidarem que les vostres passades gestes no restin en l'oblit. En la candidatura de LA CAMPANA DE GRACIA hi figura el vostre nom, acceptat unànimement. La vostra joventut, el vostre saber, els vostres esforços, han de triomfar conjuntament amb l'ideal nostre, que és el de LLIBERTAT i REPUBLICA.

Correu de l'Estranger

LES DELICIES D'UN REGIM

L'ORGANITZACIÓ especial de la propaganda antifeixista fa arribar a totes les regions italianes, malgrat de la vigilància feixista, revistes i documents que demostren, d'una manera terminant, la situació deplorable a la qual el feixisme ha portat Itàlia. Segons Mussolini i els altres dirigents del feixisme, la crisi econòmica i financiera que travessa Itàlia no és conseqüència de llur administració infame, ans del règim anterior al feixisme!

Com explicar, aleshores, que la situació sigui pitjor cada dia? Els documents antifeixistes ens exposen la qüestió amb una claredat meridiana. De primer, tots els impostos han estat augmentats sota la dictadura. El total d'aquests impostos, que era de 14.292 milions, sota el règim democràtic, ha pujat a 18.749 milions en 1929.

I si el règim feixista ha augmentat els tributs, ha augmentat també el deute de l'Estat. L'any 1925, el total d'aquest deute era de 82.537 milions. En juliol de l'any que som, pujava a 92.242 milions.

Tot això, ha servit per a millorar les finances nacionals i per a fortificar l'economia italiana?

El nombre d'obers sense feina s'ha elevat en mig milió d'homes. El dèficit de la balança comercial ha augmentat també en grans proporcions. El terme mig dels salaris ha baixat, i, en canvi, el preu de la vida és més alt...

No és estrany, doncs, que la policia feixista tracti per tots els mitjans de vedar l'entrada a Itàlia de semblants documents. Però la veritat, vulguis que no, acaba sempre per obrir-se pas.

LA REVOLUCIO DE 1830

A estat celebrat oficialment, a França, el centenari de la Revolució de 1830. Quin fou el sentit d'aquesta revolució?

Aquesta revolució es va fer contra les velleïtats d'un poder absolut que un rei anacrònic va fer l'estupidesa d'exterioritzar davant el foll entusiasme de la clerecia i de l'aristocràcia, que cuitaren a proclamar-lo "Rei absolut, per la gràcia de Déu".

I la revolució va esclatar. Era la revolució que anava precisament contra aqueixa "gràcia" que afavoria uns quants i crucificava el poble; contra els senyors realistes i feudals, que intentaven reconstituir les grans propietats i els privilegis més inics; contra la dominació arbitrària de l'Església; contra el monopoli de l'ensenyança, que els bisbes i les ordres religioses volien acaparar, tot afirmant que "la base de l'educació als col·legis havia d'ésser catòlica, monàrquica i legitimista"; contra

la supressió de la llibertat de la Premsa...

Observem, de passada, que, al nostre país, una revolució que reclamés unes reivindicacions semblants, està encara per fer. Tots aqueixos privilegis, totes aqueixes iniquitats contra les quals lluitaren, un segle ha, els revolucionaris francesos, aquí subsisteixen encara gairebé íntegrament.

No hem vist, ara mateix, com un sector catòlic, s'imposava, amb motiu d'un fet trivialíssim, a un altre sector de ciutadans? La Revolució que algun dia forçosament es farà, caldrà que ho tingui en compte: l'Església i el catolicisme organitzats han estat sempre els principals obstruccions de les més elementals llibertats ciutadanes...

En la revolució francesa de 1830, influïren dos corrents principals: l'un d'ells era format per elements de la classe mitja i burgesa: tècnics, advocats, professors, industrials; l'altre el formaven gent del poble, d'un republicanisme convençut, que obeïa a vagues i puixants aspiracions.

El primer d'aquests grups, anomenat burges, que era el més important, va fer prevaler la seva influència, i, prenent per model la constitució anglesa, establí una monarquia constitucional sota Lluís Felip. Fou un règim híbrid i sense consistència, que tractà de conciliar dos principis inconciliables: la sobirania del poble i la monarquia hereditària.

En aquestes condicions, la Revolució de 1830 marca un intermedí potser necessari, però forçosament curt, entre la monarquia de dret diví—morta definitivament a França i agonitzant en tots aquells llocs on encara subsisteix—i la democràcia republicana, que tendeix, malgrat dels desesperats esforços de la reacció, a implantar la triple divisa de la república francesa:

"Llibertat. Igualtat. Fratèrnitat".

Cal prevenir-se

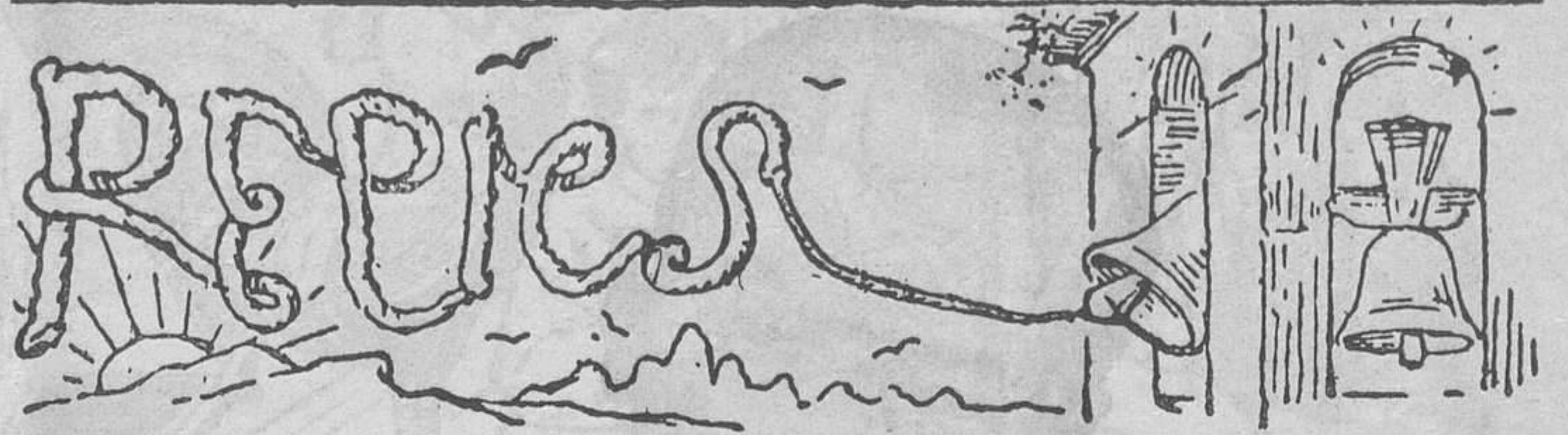
El Ministre del Treball ha publicat una nota dient que les llistes electorals estaran exposades del 29 al 30 de setembre, i que durant aquest termini s'admetran totes les reclamacions que es formulin. Passat aquest termini, no serà admesa cap rectificació. I, si per mandra del futur elector, no figura en el cens, havent-ho pogut comprovar, serà per culpa pròpia.

Cal prevenir-se, amics.

Malgrat de la desconfiança que puguin desvetllar les vinents eleccions, cal convèncer-se que hi sou. Aneu-hi personalment. No costa res recercar els vostres nom i cognoms i comprovar-los amb el domicili actual. Si hi ha algun error, feu-lo esmenar. Estem en vigílies de veure triomfar els nostres més pregons sentiments, i no és cas que per deixadesa us vegeu obligat a desar-vos el vot a la butxaca, o us el prengui un enemic de causa.

I ara que parlem de les eleccions.

Podriem saber, quan ens costarà el carnet d'identitat... per a poder votar? Podran emetre llur sufragi tots, o sols els rics?

LA VÍCTIMA

Josep Pla, des de les pàgines de "La Voz de Catalunya", parla d'"Els republicans en general".

Naturalment, dels republicans, com de tot, no en diu més que bajanades. Quan veritablement fa gràcia és quan diu que "La Voz de Catalunya" "ha tractat aquest espectacle — el que ofereixen els republicans — insuperablement". I diu que els republicans li han contestat amb "un enfilall d'atacs i d'insults a la seva pobra persona".

Pobre Josep Pla! Aquest noi cada dia ens fa més llàstima!

UN CAP NOU

No, no és que li hagin trencat el cap a cap dels que s'ho mereixen, que són molts.

Es que Guadalupe ha estat nomenat cap del nou partit d'Unió Monàrquica Nacional. Aquest partit, però, estem segurs que farà servir més els peus que el cap.

TOT LO DOLENT S'ENCOMANA

A Portugal s'ha creat la Unió Nacional, que és una mena d'Unió Patriòtica en temps de fado.

Sí, vaja: tot lo dolent s'encomana.

UNES DECLARACIONS

El general Barrera ha fet declaracions a un periodista del "Diario Español", de Buenos Aires.

El periodista li ha preguntat:

—"Y de política hispana, qué cuenta usted, mi general?"

I ell ha respost:

—"Cuento lo que se ve: mucho ruido y pocas nueces".

Déu li conservi la vista.

LES ELECCIONS CANADENQUES

Al Canadà, el partit conservador ha obtingut una important victòria contra el partit liberal, que detenintava el poder des de l'any 1921.

Els factors que han motivat la caiguda dels liberals canadencs són d'ordre econòmic: l'augment de les tarifes duaneres dels Estats Units ha ocasionat una reacció natural al Canadà, i la plataforma del nou govern conservador serà, per tant, essencialment proteccionista.

En realitat, tot això no és altra cosa que una faceta de la vella lluita dels imperialismes divergents. I del pitjor dels imperialismes: l'imperialisme econòmic.

MALEITS SIEN

A totes les regions de la frontera franco-italiana és observada, aquests darrers temps, una extraordinària i persistent activitat.

La raó humana es resisteix a creure en la follia d'una guerra imminent.

Per terribles que fossin les guerres antigues, que foren en comparació de la gran guerra, i que fóra la gran guerra comparada amb una de futura?

Hi pensa, França?

—Hi pensa, sobretot, la Itàlia feixista?

Maleits seran els que no ho vulguin entendre. Maleits seran, per la humanitat tota, els promotors d'una nova guerra.

PENSAMENT

Tot home pot errar: cap, però, si no és únicament el neci, no perseverarà en l'error.

ENCARA NO?

En el local que pertany als dependents de Catalunya, s'hi proposen donar una conferència als sindicats lliures.

Vergonyós!

Què esperen per treure'ls?

BARALLES POLITIQUES

A "La Nación" va sortir-hi una espècie d'article del ja famós "mata-sanos" Albiñana, atacant furiosament En Rafael Sánchez Guerra. Aquest li ha respost en una llarga carta anomenant-lo "Don Pepe el matoncete", i ens ha revelat que el cap dels nacionalistes espanyols és un individu expulsat de Mèxic.

Quin mal cap tenen per cap els caps verds dels legionaris!

CLAUSURA

El Centre Català Republicà d'Horta ha estat clausurat gràcies a l'informe que va donar el delegat que assistí al míting celebrat avui fa vuit dies.

"Un tropezón, cualquiera da en la vida..."

A L'ATENEU

Marcel·lí Domingo va donar-hi la seva conferència, que fou veritablement d'interès.

L'orador fou interromput diverses vegades pels aplaudiments de l'auditori.

CAMPANES I CAMPANES

La campana de Gràcia serà dipositada a un museu: així, almenys, ho ha disposat l'Ajuntament de Barcelona...

Cal, però, que els clericals i els pupins i tots aquells que tenen alguna cosa que amagar, que no es facin massa il·lusions.

La campana del campanar de Gràcia anirà, potser, a un museu. Però la CAMPANA DE GRÀCIA, la nostra CAMPANA, el nostre setmanari, no té pas ganes de tancar-se ni de deixar-se tancar.

Continuarà al carrer, donant les seves batalles, repicant i repicant, durant molts d'anys encara, més forta i més vibrant que mai.

Ning-nang! Nang-ning!

HI HAN SORTIT GUANYANT

Els soldats aliats que ocupaven la regió renana hi han deixat gairebé quatre mil fills.

Ves per on Alemanya comptarà amb quatre mil soldats i dames infermeres més.

QÜESTIÓ DE GUSTOS

Els regidors republicans es mantenen, encara, a l'Ajuntament. Sens dubte, els càrrecs públics estan molt per damunt de l'ideal que hom professa.

PORQUERIES

Els ramaders es queixen perquè volen suspendre la matança de porcs.

Nosaltres, sense ésser ramaders, també ho lamentariem. Voldriem matar porcs fins que no en quedés ni un. I a fe que en queden de grossos.

MES PACTES?

Ara es parla d'un Alba-Cambó-Maura-Berenguer.

Serà una Societat Anònima?

UNA OPINIÓ DE H. G. WELLS

Un dels períodes més inestables d'Europa fou el que seguí a la caiguda de Napoleó.

Assenyalant les causes d'aquell malestar pregon, escriu H. G. Wells en la seva "Història del Món":

"No es concedia cap importància al fet indubtable que els pobles que parlen alemany i basen llurs idees en la literatura germànica, els pobles que parlen italià i basen llurs idees en la literatura italiana i els pobles que parlen polonès i basen llurs idees en la literatura polonesa, mai no estan millor ni resulten més útils o menys danyosos per a la resta de la humanitat que quan governen llurs interessos valent-se de llur propi idioma, sentint-se lligats dins el cercle del llenguatge comú. No és, doncs, d'admirar que una de les cançons més populars d'Alemanya, durant aquell període, proclamés que en qualsevol lloc que es parlés llengua alemanya, allí era la pàtria dels alemanys!"

Gabriel Alomar

L'escriptor més formidable de la nostra terra. Araquistain proposa un homenatge a aquest escriptor il·lustre, i "La Campana de Gràcia" s'adhereix amb tota l'ànima a la idea d'Araquistain.

Espurnes de la setmana

En Josep Pla fa, des de "La Veu de Catalunya", una pintoresca campanya contra el republicanisme català i espanyol.

Ara se'ns ha tornat monàrquic de cop i volta, i torna a professar les seves idees inicials: les de "L'Action Française".

Ara bé; com que nosaltres, com ell, també som partidaris de les idees clares i de les visions històriques i panoràmiques, ens dedicarem a reproduir textos de quan escrivia a "L'Estat Català" i aquests textos seran comentats per amics de Francesc Macià que eren presents en les hores en què el senyor Pla feia idees genials sobre el problema català i menyspreava les idees del senyor Cambó.

Estem disposats a què tothom rigui, i nosaltres pensem riure molt a les costelles del divertit escriptor i ex-diputat provincial, Josep Pla.

***

Barcelona deu tornar a ésser la capital espiritual de les terres hispàniques.

No podem admetre que la nostra ciutat sigui una bella conjunció de "inmuebles", com va dir una vegada el correligionari del senyor Pla, don August de Rull. Volem que, a més de la seva grandesa material, sigui gran pel seu contingut espiritual.

***

A l'ex-secretari del senyor Cambó i col·laborador de la dictadura, senyor Aunós, li diuen MacAunós.

***

El senyor comte de Montseny encara es creu que és alguna cosa.

***

A la candidatura de diputats a Corts per Barcelona que presenti la "Lliga" hi anirà el senyor Joan Estelrich.

Voldríem saber si hi anirà en qualitat de secretari del senyor Cambó o com a ex-director del diari albista de Palma de Mallorca—propietat del senyor Joan March—"El Día".

***

Perquè tota aquesta gent de "La Veu" que té idees tan clares pel que fa referència a la unió d'esquerres, quan es mira ella mateixa, no es pot mirar.

El senyor Puig i Cadafalch, quan va anar a l'estació a aplaudir el senyor Primo de Rivera, també era el "President de Catalunya"?

***

Sembla mentida que un home tan equànime, tan digne de respecte, tan ben vist per tota la democràcia per la seva obra admirable de republicanisme i d'equitat ciutadana davant de la Direcció d'"El Diluvio", com és don Jaume Claramunt, admeti a la seva redacció que les notes polítiques del diari les faci l'únic reformista que queda a Barcelona amb el senyor Dualde, col·laborador de la dictadura des del deganat del Col·legi d'Advocats.

Així es comprèn els atacs que cada dos per tres surten en aquelles notes polítiques contra els republicans que cerquen una solució efectiva del problema d'Espanya i de Catalunya.

La paraula de Marcellí Domingo a l'Ateneu Barcelonès no ha estat perduda.

***

Mentre el problema d'Espanya no estigui resolt, tampoc no es resoldrà el de Catalunya.

Es absurd pensar que seria possible, dintre de l'actual estat de coses, que hi hagués una part del país lliure i organitzada i una altra sotmesa a la pitjor de les polítiques.

***

El senyor Pla col·labora amb assiduïtat admirable a l'òrgan de la "U. P." de Barcelona, "La Razón". Des de fa un quant temps, l'òrgan del senyor Cuyàs li reproduïx els divertits articles de "La Veu".

El felicitem de tot cor.

***

L'afer judicial del ferrocarril Ontaneda-Calatayud representa, en la història d'aquests darrers temps, el mateix que en el procés de la Revolució francesa fou "l'affaire" del collar.

***

Com a republicans catalans i com a catalans republicans, ens plauria que, per a resoldre els nostres problemes, no tinguéssim necessitat d'arribar a unes corts corrompudes i maculades abans de néixer.

El Parlament futur, ¿serà una continuació de l'Assemblea Consultiva?

***

El senyor Rucabado fa uns quants dies que està malalt.

Diuen els metges que és la "psicopatosi".

***

"El conde de Guadalhorce o las cuentas del Gran Capitán".

Quin títol més reeixit, per a un drama!

***

Polítics vells que volen ésser joves: Puig i Cadafalch, Santiago Alba, Vallès i Pujals, comte de Romanones, Ventosa i Calvell, conde de Bugall, Melquíades Alvarez, Felip Rodés, etc., etc.

***

Els ases, quan són ases, encara que escriguin a "El Matí", no ho deixen d'ésser.

***

I després diuen que el problema clerical és un problema passat de moda o que ja no existeix.

En l'Any 1930 encara no ha estat possible un concurs de bellesa, que és factible a França, considerada per l'Església Romana "com a filla predilecta de Roma" en diverses comunicacions papals...

Quina gent més imbecil i bruta, són tots aquests protestaris que no es renten!

***

Ens esgarrifa de pensar què faria amb les pintures del Vaticà, Ramon Rucabado, el dia que les veïés.

***

La "F. B. M." publicava "El Foc", que també era una obra clàssica...

***

Encara hi ha qui creu que aquest govern ens tornarà a la legalitat constitucional!

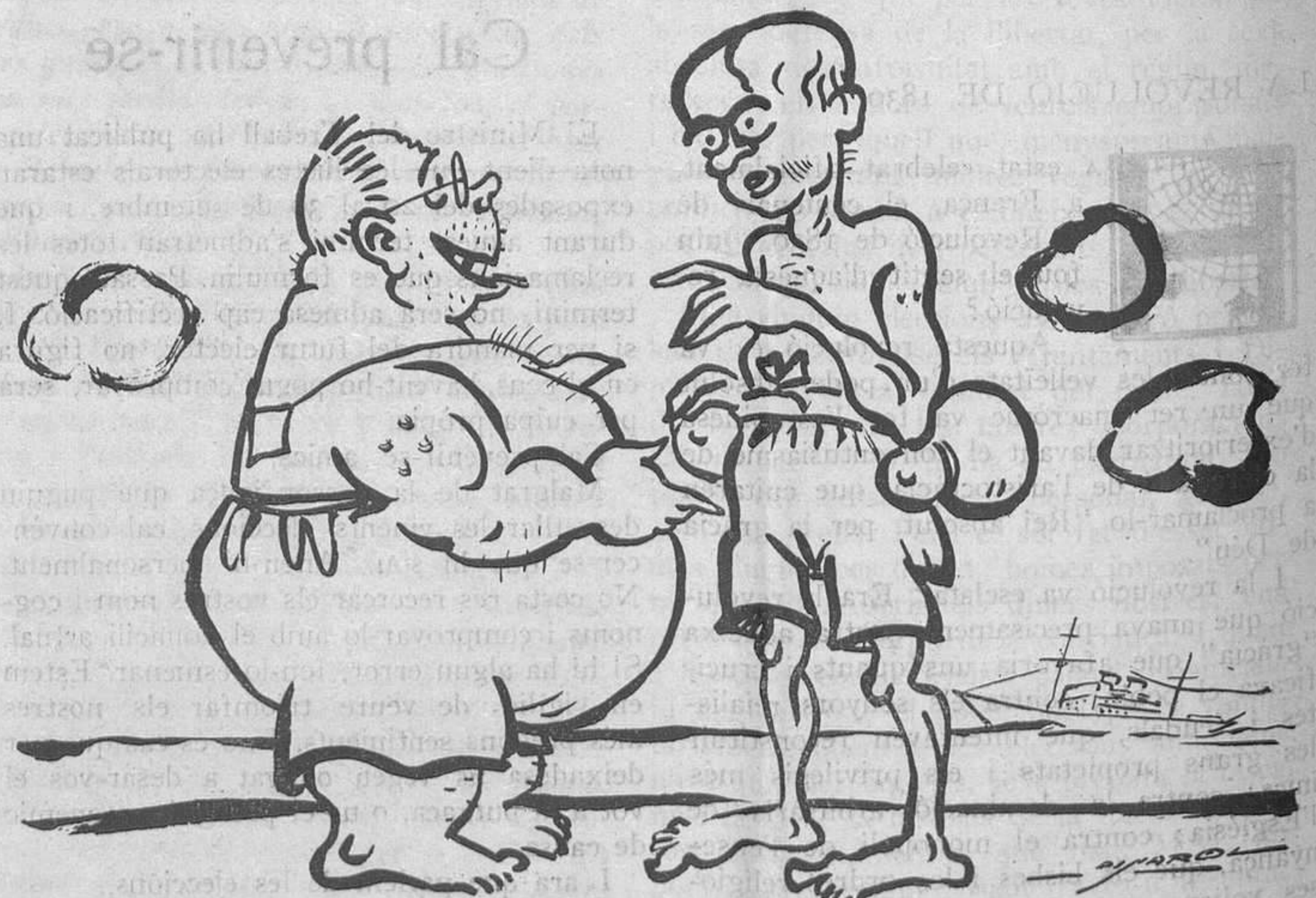
SALT

Un grup de joves, allunyats totalment de la banalitat de lo que des molt temps està de moda, acaben de crear en aquesta població, amb fe i entusiasme, una nova entitat cultural, que duu per nom "Club Excursionista Germanor".

Donem aquesta nova, tot preguntant al poble, al nostre poble, tan mancat d'ideologisme, de germanor, que tingui a bé ajudar-los a pujar obra tan bella, tan noble, tan humana, que tots nosaltres, amants ferrosos de la cultura, del progrés, estíem, admirem i lloem, sols perquè veïem en ella bondat, intel·ligència, amor...

Sí, saltencs, interesseu-vos per allò que nosaltres ens interessem. Tots hi sortirem guanyant.

AGUSTÍ CABRUJA

—Per nedar necessita els escapularis?

—Es que hi porto els cupons per anar a cobrar.

CALELLA

Es admirable la manera amb què han vingut a treure'ns de dubtes respecte a la salvació de la nació aquests dotze apòstols d'un ideal patri... (!)

Veritablement, no sabem, els calellenes, per quins camins ens volen dur; és indubtable, però, que són uns homes francament intrèpids; no necessiten per res adherir-se a "Acció Catalana"; amb "Acció Calellenca" n'hi ha prou i de sobres per llur camp d'operacions.

Per ells, és suficient crear una societat local, iniciant-la amb el llençament al carrer d'unes fulles, en les quals ens diuen: que tant els és una forma de govern com una altra..., que desitgen "una bona convivència amb les altres regions d'Espanya...", que, a més de respecte per la nostra parla, fan "protestes" de idem per les altres llengües "hispàniques"... etc.; en fi, un no acabar de nícieses que, una vegada més, demostren la ignorància i pobresa d'esperit d'eixa "Ciutat" que, si bé és rica en pesetes, és molt miserable en cultura i idealitat.

No ens estranya gens, però; els coneixem bé prou; són una mena de paràsits socials que es tenen pel que són (i que és molt difícil que ho arribin a ésser) i... no es volen comprometre massa; perquè... on anirien a fer els ninots "els dies de festa"?

K. STANYA

J. T. (Barbarà).—No pot anar.

J. V. (Manlleu).—Ho publicarem.

P. P. (Esparraguera).—Massa fort. No passaria.

J. N. (Vic).—Es poc interessant.

Campaner (Granollers).—Bé, però tingueu en compte de no fer-ho tan llarg; disposem de poc espai.

C. A. R.—No sabem de què ens parreu.

Japè.—Bé; anirà.

Claret.—Igual.

E. P.—No tan sols és íntim, sinó ben defectuós. Sobretot d'ortografia. Esmeneu-vos i ens estalviareu feina.

Un català (Anglès).—Va la vostra carta.

Aguileta.—Aquest no ens acaba de fer el pes.

E. P.—Anirà, però us preguem no atapeïu tant l'original.

J. V.—Malgrat d'agradar-nos força, no volem ni compondre'l; no passaria, com altres de vostres, que nosaltres els publicaríem si no fos el censor, que no comparteix el mateix criteri.

Monvilar (Navàs).—Va.

Un ripollès.—Bé; anirà.

E. P.—Aquest no ens agrada.

Ll. V. (Pont d'A.).—Ens donaríeu més feina a corregir-ho que a fer-ho vos de nou.

S. M.—Ho publicuem.

J. V. (Manlleu).—Ara, sí; anirà.

"Volney".—En tova de publicació.

J. B. P.—Us diem igual.

Impremta "La Campana", Om, 8, Barcelona